Lieta Nr.A420531813

A1954-14/6

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA

RĪGAS TIESU NAMS

SPRIEDUMS

LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Rīgā 2014.gada 20.maijā

Administratīvā rajona tiesa

šādā sastāvā: tiesnese E.Apīne,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu /pers. D/ pieteikumā par Rīgas domes Labklājības departamenta direktores 2013.gada 26.septembra lēmuma Nr.DL-13-551-ap „Par sociālo palīdzību" atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Rīgas Sociālā dienesta (turpmāk arī - Dienests) 2013.gada 7.augusta lēmumu Nr.RSD-13-5863-ap „Par dzīvokļa pabalsta un maznodrošinātas personas statusa atteikumu" (turpmāk – Sākotnējais lēmums) (*lietas 64.-66.lapa*) pieteicējai /pers. D/ atteikts piešķirt maznodrošinātas personas statusu laika periodā no 2013.gada 1.jūlija līdz 2013.gada 31.decembrim, kā arī atteikts piešķirt dzīvokļa pabalstu par laika periodu no 2013.gada 1.jūlija līdz 2013.gada 31.decembrim.

Ar Rīgas domes Labklājības departamenta (turpmāk arī – atbildētājs) 2013.gada 26.septembra lēmumu Nr.DL-13-551-ap „Par sociālo palīdzību" (turpmāk – Lēmums) (*lietas 36.-37.lapa*) Sākotnējais lēmums atstāts negrozīts.

[2] Pieteikumā tiesai pieteicēja lūdz Lēmumu atcelt, jo Sākotnējā lēmumā minētie fakti neatbilst patiesībai.

Pieteicēja norāda, ka saskaņā ar Latvijas Republikas Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes Iedzīvotāju reģistra departamenta datiem pieteicējas dzīvesvieta ir dzīvoklis /numurs/, dzīvojamā mājā /adrese/.

Ievērojot, ka pieteicēja ir pirmās grupas invalīde, viņai bieži nepieciešams apmeklēt dažādas medicīnas iestādes, līdz ar to bez apmeklējuma laika saskaņošanas pieteicēju ir grūti sastapt mājās, tāpēc Dienesta darbinieku apmeklējuma datums un laiks bija saskaņojams ar pieteicēju.

Tāpat pieteicēja norāda, ka Rīgas domes 2013.gada 15.janvāra saistošo noteikumu Nr.202 „Par ģimenes vai atsevišķi dzīvojošas personas atzīšanu par trūcīgu vai maznodrošinātu un sociālajiem pabalstiem Rīgas pilsētas pašvaldībā" (turpmāk – Noteikumi Nr.202) 38.punkts nosaka, ka atkārtoti klienta dzīves apstākļus, apsekojot klientu dzīvesvietā, sociālā darba speciālists

novērtē gadījumos, ja tas nepieciešams lēmuma pieņemšanai, bet ne retāk kā reizi divos gados.

Atbilstoši Administratīvā procesa likuma (turpmāk arī - APL) 80.pantam Sākotnējam lēmumam jābūt apturētam uzreiz pēc pieteicējas 2013.gada 28.augusta sūdzības iesniegšanas, līdz ar to pieteicējas ieskatā ir apšaubāms Dienesta atteikums izdot pieteicējai izziņu par maznodrošinātas personas statusa noteikšanu un uzskatāms, ka Dienests ir piešķīris pieteicējai maznodrošinātās personas statusu.

[3] Rīgas domes Labklājības departaments 2014.gada 20.janvāra rakstveida paskaidojumā atsaucas uz Lēmumā minētajiem argumentiem un norāda, ka pieteikums nav pamatots (*lietas 52.-54.lapa*).

[4] Atbilstoši APL 112.^{1} panta pirmajai un ceturtajai daļai lieta tiek skatīta rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[5] Ievērojot, ka no lietas materiāliem neizriet, ka pieteicējai pirms Sākotnējā lēmuma pieņemšanas ar kādu spēkā esošu lēmumu bijis piešķirts un joprojām ir aktuāls maznodrošinātas personas statuss vai dzīvokļa pabalsts, secināms, ka Lēmuma atcelšana nedos pieteicējai labumu, kuru viņa vēlas iegūt, līdz ar to lietā ir precizējams pieteikuma priekšmets, proti, personas interesēm atbilstošs ir prasījums par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru pieteicējai tiktu piešķirts maznodrošinātas personas statuss un dzīvokļa pabalsts par laika periodu no 2013.gada 1.jūlija līdz 2013.gada 31.decembrim.

[6] 2013.gada 24. un 25.jūlijā vēršoties Dienestā un lūdzot piešķirt maznodrošinātas personas statusu un dzīvokļa pabalstu, pieteicēja ar pilnvarotā pārstāvja palīdzību lūgusi sociālo palīdzību.

Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 32.pants nosaka, ka „sociālās palīdzības mērķis ir sniegt materiālu atbalstu krīzes situācijā nonākušām trūcīgām un maznodrošinātām ģimenēm (personām), lai apmierinātu to pamatvajadzības un veicinātu darbspējīgo personu līdzdarbību savas situācijas uzlabošanā", bet minētā likuma 5.panta pirmā daļa nosaka, ka „sociālo palīdzību klientam sniedz, pamatojoties uz viņa materiālo resursu - ienākumu un īpašuma novērtējumu, individuāli paredzot katra klienta līdzdarbību".

No minētajām tiesību normām izriet, ka sociālā palīdzība nav paredzēta ikvienai personai, bet gan tikai krīzē nonākušo trūcīgo un maznodrošināto ģimeņu (personu) pamatvajadzību apmierināšanai, ņemot vērā viņu materiālos resursus – ienākumu un īpašumu novērtējumu.

Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 33.panta pirmā daļa nosaka, ka „Ministru kabinets nosaka ienākumu un materiālā stāvokļa līmeni, kuru nepārsniedzot ģimene, kas sastāv no laulātajiem, personām, kurām ir kopēji izdevumi par uzturu un kuras mitinās vienā mājoklī, vai atsevišķi dzīvojoša persona tiek atzīta par trūcīgu, un kārtību, kādā ģimene (persona) tiek atzīta par trūcīgu".

Saskaņā ar 2010.gada 30.marta Ministru kabineta noteikumu Nr.299 „Noteikumi par ģimenes vai atsevišķi dzīvojošas personas atzīšanu par trūcīgu" (turpmāk – Noteikumi Nr.299) 5.punktu, „lai novērtētu ienākumus un materiālo stāvokli, iesniedzējs aizpilda un iesniedz pašvaldības sociālajā dienestā iztikas līdzekļu deklarāciju [..]".

Tātad atbilstoši likumam Ministru kabinets nosaka ienākumu un materiālā stāvokļa līmeni, kuru nepārsniedzot, persona vai ģimene var tikt atzīta par trūcīgu, savukārt, lai pašvaldības iestāde varētu novērtēt personas vai ģimenes ienākumus un materiālo stāvokli, personai jāiesniedz iztikas līdzekļu deklarācija.

Noteikumu Nr.202 21.punkts nosaka, ka tiesības saņemt dzīvokļa pabalstu ir personām, kuras ir deklarējušas pamata dzīvesvietu Rīgas pilsētas administratīvajā teritorijā, kā arī dzīvo atbilstoši iesniegumā norādītajai adresei.

Lēmumā atbildētājs norāda, ka nolūkā noskaidrot deklarācijā sniegto ziņu patiesumu un pārliecinātos par mājsaimniecības faktisko sastāvu Dienests veic klienta dzīvesvietas apsekojumu.

Saskaņā ar Noteikumu Nr.299 7.punktu „pašvaldības sociālais dienests pārbauda deklarācijā sniegtās ziņas, izmantojot pašvaldības un valsts datu reģistros pieejamās ziņas par ģimeni (personu) vai pieprasot ziņas no valsts un pašvaldību institūcijām, kā arī privātpersonām, ja nepieciešams, pieprasot arī ziņas apliecinošus dokumentus un apsekojot ģimeni (personu) dzīvesvietā".

Atbilstoši Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 7.panta 6.punktam personai, kas saņem sociālos pakalpojumus vai sociālo palīdzību ir pienākums „atļaut sociālā darba speciālistam apsekot dzīvesvietu, ja sociālo pakalpojumu vai sociālās palīdzības saņemšana saistīta ar klienta materiālo resursu novērtēšanu".

Lietas materiālos atrodas 2013.gada 31.jūlija akts apsekošanai dzīvesvietā Nr.1933 (turpmāk – Apsekošanas akts) par Dienesta klienta /pers. D/ apsekošanu /adrese/ ar apsekošanas iemeslu - sociālās situācijas noskaidrošana. No apsekošanas akta

izriet, ka 2013.gada 31.jūlijā, plkst.14.43 dzīvoklī aiz durvīm bija dzirdama pusaudzes balss. Uz jautājumu par pieteicēju meitene atbildēja, ka viņa tur nedzīvo un šajā dzīvoklī jau no pagājušā gada dzīvojot viņi. Vecāki pieteicēju pazīstot, vēl joprojām pienāk pieteicējai sūtītās vēstules par parāda piedziņu. Tāpat norādīts, ka meitene nevarēja nosaukt pieteicējas pašreizējo dzīvesvietas adresi.

Pieteikumā, Lēmumā, Sākotnējā lēmumā un iestādes paskaidrojumā konsekventi norādīts, ka apsekošana notikusi 2013.gada 30.jūlijā, tomēr Apsekošanas aktā kā apsekošanas datums norādīts 2013.gada 31.jūlijs. Sākotnējā lēmumā norādīts, ka 2013.gada 30.jūlija apsekošanu veica Dienesta sociālā darba speciāliste /pers. K/, kas sakrīt ar Apsekošanas aktā norādīto personu. Ievērojot, ka Sākotnējā lēmumā, Lēmumā un iestādes paskaidrojumā atsaucēs norādītā informācija saistībā ar 2013.gada 30.jūlija apsekošanā konstatētajiem apstākļiem sakrīt, tiesas ieskatā Apsekošanas aktā norādītais nepareizais apsekošanas datums uzskatāms par pārrakstīšanās kļūdu, kurai nav būtiskas ietekmes uz lietas faktiskajiem apstākļiem.

No minētā secināms, ka Dienests nolēma izmantot tam likumā noteiktās tiesības veikt deklarācijā norādīto ziņu papildus pārbaudi un konstatēja, ka pieteicēja nedzīvo deklarācijā norādītajā adresē.

[7] Lai uzdotu iestādei izdot labvēlīgu administratīvo aktu, tiesai ir jāpārbauda, vai tiesību normas piešķir personai tiesības no attiecīgā publisko tiesību subjekta prasīt to labumu, kuru persona ietvērusi savā prasījumā par labvēlīga administratīvā akta izdošanu. Ja piemērojamā tiesību norma nosaka noteiktus tiesiskus un faktiskus apstākļus attiecīgā labuma saņemšanai, tiesai jāpārbauda, vai konkrētajā gadījumā attiecīgie apstākļi ir iestājušies. Ja tiesa norāda uz kādu obligātu apstākli, kuram būtu jābūt, bet, kurš konkrētajā gadījumā nav iestājies, tiesa var noraidīt prasījumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, arī neanalizējot, vai ir iestājušies pārējie tiesību normā minētie apstākļi. Turklāt šādā gadījumā tiesa nav saistīta tikai ar administratīvā akta pamatojumā norādītajiem argumentiem. Izskatot prasījumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, tiesai neatkarīgi no iestādes lēmumā (atteikumā) ietvertā pamatojuma ir objektīvi jāizvērtē, vai pieteicējam ir tiesības uz labvēlīgu administratīvo aktu. Konstatējot, ka kāds labvēlīga administratīvā akta izdošanas priekšnoteikums nav iestājies, tiesai nav pamata apmierināt prasījumu (*sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 12.aprīļa sprieduma lietā SKA-118/2007 10. punktu*).

Atbilstoši Noteikumu Nr.202 36.punktam „sociālā dienesta sociālā darba speciālists pirms lēmuma pieņemšanas pārbauda klienta deklarācijā sniegtās ziņas, izmantojot pašvaldības un valsts datu reģistros pieejamo informāciju vai pieprasot ziņas no valsts un pašvaldību institūcijām, kā arī privātpersonām un, ja nepieciešams, pieprasot arī ziņas apliecinošus dokumentus".

Kā noskaidrots šī sprieduma 6.punktā, tad sociālā palīdzība paredzēta tikai krīzē nonākušām trūcīgām un maznodrošinātām personām un ģimenēm, vērtējot to materiālos resursus, proti, ienākumu un īpašumu.

Minētie noteikumu punkti norāda, ka, izmantojot pašvaldības informācijas resursus, Dienestam ir iespēja iegūt pilnīgu informāciju saistībā ar personas ienākumiem, savukārt ziņas par personas rīcībā esošo īpašumu Dienests var iegūt vienīgi apsekošanas rezultātā, jo atbilstoši Noteikumu Nr.299 19.3.apakšpunktam tiek vērtēts ne tikai personas nekustamais īpašums, bet arī kustamā mantā, atsevišķi nosakot izņēmumus, kas nav uzskatāmi par īpašumu.

Ievērojot, ka pieteicēja savā deklarācijā norādītajā dzīvesvietā, kas saskaņā ar pieteicējas iesniegto 2013.gada 22.jūlija izdruku no Iedzīvotāju reģistra (*lietas 12., 19.lapa*) uzskatāma arī par pieteicējas deklarēto adresi saziņai ar valsti, netika sastapta, Dienestam nebija iespējas izpildīt likumā noteikto kritēriju saistībā ar personas materiālo resursu novērtējumu daļā par personas pārziņā esošo īpašumu, kā arī nebija iespējas noskaidrot Noteikumu Nr.202 21.punktā noteiktās prasības par pamata dzīvesvietas deklarēšanu un dzīvošanu Rīgas pilsētas administratīvajā teritorijā izpildīšanos.

[8] Noteikumu Nr.202 9.punkts nosaka, ka „klients deklarācijā norāda ienākumus saskaņā ar normatīvo aktu par kārtību, kādā ģimene vai atsevišķi dzīvojoša persona atzīstama par trūcīgu. Deklarācijas iesniedzējs, parakstot deklarāciju, ir atbildīgs par deklarācijā norādīto ziņu patiesumu, savu rīcību, kā arī par zaudējumu, kas Sociālajam dienestam radušies klienta vainas dēļ, ja klients sniedzis nepatiesas vai nepilnīgas ziņas, vai arī klienta nelikumīgas rīcības dēļ, atlīdzināšanu".

Saskaņā ar Noteikumu Nr.299 7.punktu „pašvaldības sociālais dienests pārbauda deklarācijā sniegtās ziņas [..] ja nepieciešams, pieprasot arī ziņas apliecinošus dokumentus un apsekojot ģimeni (personu) dzīvesvietā".

Šīs tiesību normas norāda, ka deklarāciju iesniegšana un tajā sniegto ziņu patiesums zināmā mērā balstās uz uzticēšanos, tomēr neizslēdzot iestādei iespēju veikt kontroli pēc nepieciešamības, tomēr ne retāk kā reizi divos gados (Noteikumu Nr.202 38.punkts), savukārt Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 7.panta 6.punkts ierobežo ar iestādes kontroli saistītās apsekošanas darbības ar nosacījumu par materiālo resursu novērtēšanas nepieciešamību saistībā ar lēmuma par sociālo pakalpojumu vai sociālās palīdzības pieņemšanu.

Tāpat no minētajām tiesību normām secināms, ka iestādei ir pienākums vērtēt klienta deklarācijā norādītās ziņas, bet ziņu ticamības pakāpes novērtēšana un apsekošanas nepieciešamība ir paļauta iestādes izvēlei, tomēr personai jārēķinās, ka līdz ar sociālās palīdzības pieprasīšanu, palielinās iespējamība, ka iestāde nolems veikt apsekošanu.

Ievērojot, ka Noteikumu Nr.202 25.6.apakšpunkts paredz, ka dzīvokļa pabalstu nepiešķir, ja „tas nepiekrīt dzīvesvietas apsekošanai vai nav noskaidrojama ģimenes (personas) patiesā dzīvesvieta un/vai ģimenes sastāvs", uzskatāms, ka apsekošanas darbībām un to rezultātam ir piešķirta nozīmīga loma, ko apstiprina arī likumdevēja prasība nelikt šķēršļus sociālā darba speciālistam dzīvesvietas apsekošanā (Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 7.panta 6.punkts).

Minētās tiesību normas nenosaka iestādes pienākumu saskaņot ar klientu apsekošanas datumu un laiku. Tiesas ieskatā apsekošanas vizītes iepriekšēja saskaņošana visos gadījumos var nebūt efektīvs kontroles līdzeklis, nesasniedzot savu mērķi, proti, deklarācijā norādīto dzīvesvietas ziņu patiesuma pārbaudīšanu, līdz ar to pie attiecīgajiem tiesiskajiem priekšnoteikumiem, iestādes tiesības uz apsekošanu bez brīdināšanas ir uzskatāmas par samērīgu klientu deklarācijās norādīto ziņu atbilstības kontroles līdzekli.

Ņemot vērā minēto, nav pamatotas pieteicējas pieteikumā un Sākotnējā lēmuma apstrīdēšanas iesniegumā esošās norādes par Dienesta darbinieka vizītes saskaņošanas pienākumu.

[9] Tiesas ieskatā pieteicēja pamatoti norāda uz prombūtnes apstākļiem saistībā ar invaliditāti un ar to saistīto ārstniecības procedūru apmeklēšanas nepieciešamību, tomēr vērā ņemams fakts par to, ka pieteicējas deklarācijā norādītajā adresē tika sastaptas personas, kas bija informētas par pieteicēju kā bijušo dzīvokļa lietotāju, tomēr nevarēja nosaukt tās aktuālo dzīvesvietas adresi vai citu kontaktinformāciju. Iepriekš minētais, kā arī apstāklis, ka Dienesta darbinieks netika ielaists dzīvoklī, liek domāt, ka dzīvoklī esošā persona nav pieteicējas ģimenes loceklis vai radinieks.

Tāpat pieteikumā pieteicēja norāda uz Noteikumu Nr.202 38.punktu, kurš nosaka atkārtotas apsekošanas iemeslus un biežumu. Minētais norāda, ka pieteicēja pētījusi sociālās palīdzības piešķiršanas procedūru. Ievērojot, ka 2013.gada 24. un 25.jūlijā pieteicēja ar pilnvarotā pārstāvja palīdzību iesniegusi iesniegumus un aizpildījusi deklarāciju, kā arī ņemot vērā, ka pieteicēja bija informēta par iespējamo atkārtoto apsekošanu dzīvesvietā saistībā ar lēmuma pieņemšanu, nav saprotams, kāpēc dzīvoklī esošās personas nebija informētas par sociālā darbinieka vizītes iespējamību. Arī minētais norāda, ka dzīvoklī sastaptā persona nebija pieteicējas ģimenes loceklis vai radinieks, par pretējo pieteicējas pieteikumā un Sākotnējā lēmuma apstrīdēšanas iesniegumā nav argumentu, kā arī netiek dots skaidrojums, kādas personas un kāpēc atradās pieteicējas dzīvoklī.

Sākotnējā lēmuma apstrīdēšanas iesniegumā (*lietas 59.lapa*) tiek norādīts, ka apsekošanā konstatētie fakti ir meli, tomēr pieteikumā minētais apgalvojums netiek pamatots, kā arī tiesa nekonstatē Dienesta darbinieka ieinteresētību apskatāmajā jautājumā.

Papildus tiesa norāda, ka tā ir veikusi ieskatīšanos Tiesu informācijas sistēmā, konstatējot, ka attiecībā uz pieteicējas norādīto nekustamo īpašumu /adrese A/ ir stājies spēkā tiesas nolēmums civillietā Nr.C30338107 /pers. N/ prasībā pret Rīgas domi un SIA „Rīgas namu apsaimniekotājs" par līguma izpildījuma daļā pieņemšanu, lietošanas tiesību atzīšanu uz dzīvojamo telpu, pienākuma uzlikšanu veikt īres līguma noslēgšanai nepieciešamās darbības un pienākuma uzlikšanu noslēgt dzīvojamās telpas īres līgumu, jo ar Augstākās tiesas Senāta rīcības sēdes 2012.gada 25.jūnija lēmumu atteikts ierosināt kasācijas tiesvedību par Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijas 2011.gada 23.marta spriedumu, ar kuru prasība noraidīta. Prasījums pamatots ar to, ka /pers. N/ lietojusi dzīvojamo telpu un maksājusi par to, pamatojoties uz 2002.gada 3.septembra vienošanos starp šo personu un pieteicēju par privatizācijas tiesību nodošanu. Prasījums noraidīts, pamatojoties uz to, ka ar Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 1999.gada 11.marta spriedumu lietā Nr.CA-718 pieteicēja no dzīvokļa izlikta, līdz ar ko tiesības, kas ietvertas 2002.gada 3.septembra vienošanās, pieteicējai nepastāvēja un nav nodotas citām personām. Dzīvokļa īpašnieks ir Rīgas pašvaldība, kura nekādas tiesiskās attiecības ar /pers. N/ nav nodibinājusi.

Spēkā ir stājies arī Administratīvās apgabaltiesas 2014.gada 30.janvāra spriedums lietā Nr.A420412911 pieteicējas prasījumā par dzīvojamās telpas izīrēšanu pirmām kārtām, kurā norādīts, ka „pieteicēja ar tiesas spriedumu ir tikusi izlikta no īrētās dzīvojamās telpas, viņa nav šo telpu brīvprātīgi atstājusi un turpina to lietot, turklāt Rīgas dome (p/u „Kurzemes nami"), kuras labā ir ticis taisīts spriedums par pieteicējas izlikšanu no īrētās dzīvojamās telpas, vairs nevar veikt pieteicējas piespiedu izlikšanu no tās aizņemtajām telpām, jo ir iestājies tiesas nolēmuma piespiedu izpildes noilgums" *(skat. nolēmuma 11.punktu)*.

Vērtējot tiesu taisītos nolēmumus to kopsakarā, tiesa priekšroku dod vispārējās jurisdikcijas tiesas nodibinātajiem faktiem, jo īres tiesisko attiecību pastāvēšanas un pārtraukšanas pārbaude ir vispārējās jurisdikcijas tiesas kompetencē. 2014.gada 30.janvāra spriedumā nav atspoguļoti fakti, kuri apstiprinātu faktisko dzīvokļa lietojumu no pieteicējas puses aktuālajā periodā. Tāpat ir norādāms, ka tajā gadījumā, ja pieteicēja dzīvojamo telpu ir atbrīvojusi, izpildot 2002.gada 3.septembra vienošanos, neatkarīgi no tās noslēgšanas tiesiskiem aspektiem, kā tas norādīts 2011.gada 23.marta spriedumā, Rīgas pašvaldībai nepastāvēja nepieciešamība veikt 1999.gada 11.marta sprieduma piespiedu izpildi, bet atkārtota pieteicējas ievietošanās dzīvojamā telpā bez tiesiska pamata ir pārbaudāma privāttiesiskā kārtībā un vispārējās jurisdikcijas tiesā.

Arī atbildētāja iesniegtajā Dzīvojamo telpu izīrēšanas komisijas 2012.gada 1.marta lēmumā Nr.64, ar kuru pieteicējai atteikts noslēgt īres līgumu par telpām /adrese/ norādīts, ka minētā lēmuma pieņemšanai Rīgas pašvaldības policijas Kurzemes rajona pārvalde ir apsekojusi dzīvesvietu un nav konstatējusi, ka tajā dzīvotu pieteicēja, bet gan to, ka pieteicēja dzīvokli izīrē citām personām. Dzīvokli lieto citas personas, pamatojoties uz īres līgumu, ko pieteicēja noslēgusi 10.08.2011. *(lietas 67.-68.lapa)*.

Minētie pierādījumi apstiprina atbildētāja Lēmumā ietvertos faktus, kā arī sakrīt ar atbildētāja darbinieces veiktās apsekošanas rezultātiem, un ir izmantojami Lēmuma pamatošanā, proti, pieteicēja nav pierādījusi, ka lieto sociālās palīdzības pieprasījumā norādīto nekustamo īpašumu /adrese A/ un ka personas materiālie apstākļi ir atbilstoši maznodrošinātas personas statusa saņemšanai.

Tas, ka persona minēto adresi norāda kā savu deklarēto dzīvesvietu, nerada tiesiskas sekas dzīvokļa lietojumam un to neapstiprina.

[10] Pieteicējas ieskatā atbilstoši APL 80.pantam viņai ir piešķirts maznodrošinātas personas statuss, līdz ar to Dienesta

atteikums izdot izziņu par maznodrošinātas personas statusu nav pamatots.

Uz minēto norādāms, ka administratīvā akta apturēšana apstrīdēšanas un pārsūdzēšanas gadījumā attiecas tikai uz tādu administratīvo aktu, kas izmaina iepriekšējo tiesisko situāciju. Pieteicējas gadījumā ar Lēmumu tiesiskās attiecības netika nodibinātas, mainītas vai izbeigtas, tāpēc konkrētajā gadījumā nepastāv tiesiskās attiecības, kuras varētu apturēt, līdz ar to Lēmuma apstrīdēšana neaptur tā darbību un nerada pieteicējai ar Lēmumu atteiktās tiesības uz maznodrošinātas personas statusu, līdz ar to pieteicējai nepienākas arī attiecīgo statusu apstiprinošā izziņa (*sk. Administratīvā procesa likuma komentāri. A un B daļa. Autoru kolektīvs. Dr.iur J.Briedes zinātniskajā redakcijā. - Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2013, 772.lpp.*).

[11] Vērtējot lietā konstatēto, tiesa atzīst, ka uz Sākotnējā lēmuma pieņemšanas brīdi nepastāvēja faktiskie un tiesiskie apstākļi labvēlīga administratīvā akta izdošanai, līdz ar to iestāde pamatoti atteica pieteicējai piešķirt maznodrošinātas personas statusu un dzīvokļa pabalstu laika periodā no 2013.gada 1.jūlija līdz 2013.gada 31.decembrim.

[12] Atbilstoši APL 126.panta piektajai daļai „šā panta ceturtajā daļā paredzētais pieteicēja pienākums pieteikuma noraidīšanas gadījumā samaksāt valsts nodevu nav attiecināms uz tiem pieteicējiem, kuri pieteikumu iesnieguši par administratīvo aktu sociālās drošības jomā (pensijas, pabalsti u.tml.) [..]".

Pieteicējas pieteikums ir iesniegts sociālās drošības jomā, līdz ar to pieteicējai nav uzliekams pienākums samaksāt valsts nodevu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126.panta piekto daļu, 246.-251.pantu, 289.-291.pantu, tiesa

nosprieda

noraidīt /pers. D/ pieteikumu par Rīgas domes Labklājības departamenta direktores 2013.gada 26.septembra lēmuma Nr.DL-13-551-ap atcelšanu un labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru /pers. D/ tiktu piešķirts maznodrošinātas personas statuss un dzīvokļa pabalsts laika periodā no 2013.gada 1.jūlija līdz 2013.gada 31.decembrim.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese E.Apīne